

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 608

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 august 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 491 din 23 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549 ¹ alin. (2), (3) și (5) din Codul de procedură penală.....	2–4
Decizia nr. 505 din 30 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice.....	5–7
Decizia nr. 512 din 7 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală.....	8–9
Decizia nr. 515 din 7 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală.....	9–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
648/M.47/81/2.297/C/10.250/470/221/536. — Ordin al ministrului sănătății, al ministrului apărării naționale, al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, al ministrului justiției, al directorului Serviciului Român de Informații, al directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale, al directorului Serviciului de Informații Externe și al directorului Serviciului de Protecție și Pază privind aprobarea Normelor proprii de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare, adaptate la specificul organizării asistenței medicale în rețeaua sanitară a ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești, aplicabile în relațiile contractuale dintre Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și furnizorii de servicii medicale și medicamente care aparțin acestei rețele.....	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 491**

din 23 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (2), (3) și (5) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Consiliul Local Valu lui Traian din județul Constanța în Dosarul nr. 30.785/212/2014 al Tribunalului Constanța — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 100D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 138D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (2), (3) și (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 26.539/197/2014 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 177D/2015, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 697/54/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

6. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 100D/2015, nr. 138D/2015 și nr. 177D/2015 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

8. Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea dosarelor.

9. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 138D/2015 și nr. 177D/2015 la Dosarul nr. 100D/2015, care este primul înregistrat.

10. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, prin Decizia nr. 166

din 17 martie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sunt neconstituționale atât dispozițiile art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, cât și soluțiile legislative cuprinse în art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară se pronunță „în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, respectiv instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

11. Prin Încheierea nr. 6 din 6 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 30.785/212/2014, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Consiliul Local Valu lui Traian din Județul Constanța cu ocazia soluționării contestațiilor formulate într-o cauză având ca obiect propunerea procurorului de desființare a unui înscris.

12. Prin Încheierea din 19 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 26.539/197/2014, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (2), (3) și (5) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării contestației într-o cauză având ca obiect propunerea procurorului de desființare a unui înscris.

13. Prin Încheierea din 20 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 697/54/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării contestației formulate într-o cauză având ca obiect propunerea procurorului de desființare a unui înscris.

14. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 549¹ alin. (2), (3) și (5) din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra contestației formulate într-o cauză având ca obiect desființarea unui înscris în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a persoanelor ale căror drepturi ori interese legitime pot fi afectate. Astfel, arată că este foarte posibil să existe situații în care procurorul de caz nu a administrat niciun fel de probe cu privire la faptele reclamate și, cu toate acestea, să sesizeze judecătorul de cameră preliminară pentru a dispune anularea totală sau parțială a unui înscris. Consideră că dispozițiile art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală nu sunt previzibile, deoarece nu stabilesc cadrul procesual clar,

respectiv care sunt persoanele ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate și cărora judecătorul de cameră preliminară le va comunica despre procedura de confiscare sau de anulare. Totodată, procedura de informare prevăzută de art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală nu este în măsură să confere persoanei interesate un cadru efectiv pentru a-și formula apărările. Arată că dispozițiile de lege criticate încalcă, astfel, dreptul la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate, întrucât nu permit comunicarea către părți a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și nu prevăd posibilitatea părților de a discuta efectiv observațiile depuse instanței.

15. Tribunalul Brașov — Secția penală, în calitate de autor al excepției, consideră că prevederile art. 6 din Convenție trebuie respectate de legiuitor și atunci când reglementează în domeniul procedurilor penale care nu țin de rezolvarea cauzei pe fond, inclusiv în ceea ce privește procedura desfășurată în camera preliminară în cadrul căreia se dispune o măsură atât de severă cum este confiscarea unui bun sau anularea unui înscris, în condițiile în care nu este stabilită vinovăția vreunei persoane. Pornind de la premisa că, în materie penală, inclusiv elementele ce țin de procedură ar trebui să se desfășoare într-o manieră contradictorie și în condiții de egalitate de arme între acuzare și apărare, instanța mai sus menționată concluzionează că atât procurorul, cât și persoanele interesate, suspectul — dacă a existat, persoana vătămată și eventualii terți posesori ai bunului ce se confiscă sau titulari ai dreptului ce poate fi desființat prin anularea unui înscris, trebuie să participe efectiv la această procedură și să li se permită — în contradictoriu — să ridice excepții, să solicite administrarea oricăror probe pe care le consideră pertinente etc. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, autoare a excepției, consideră că soluția adoptată de legiuitor, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță în condiții lipsite de contradictorialitate și oralitate, instituie un standard scăzut de protecție a drepturilor, simplul drept al persoanei interesate de a se adresa justiției căpătând un caracter formal atâta vreme cât garanțiile specifice procesului echitabil nu sunt respectate. În acest sens, invocă Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 a Curții Constituționale, prin care aceasta a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” este neconstituțională. De asemenea, arată că, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 345 alin. (1) și în art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului”, este neconstituțională.

16. **Tribunalul Constanța — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

17. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 549¹ alin. (2), (3) și (5) din Codul de procedură penală, introduse prin art. 102 pct. 319, titlul III din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Textele de lege criticate au următorul cuprins: „(2) *Judecătorul de cameră preliminară comunică persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate o copie a ordonanței, punându-le în vedere că în termen de 10 zile de la primirea comunicării pot depune note scrise.*

(3) *După expirarea termenului prevăzut de alin. (2), judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra cererii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;*

b) *admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.*

[...] (5) *Contestația se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, de către completul competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată;*

b) *admite contestația, desființează încheierea și rejudecă propunerea potrivit alin. (3).”*

21. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 referitor la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, autorii excepției critică soluțiile legislative cuprinse în aceste texte de lege, potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară se pronunță „în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, respectiv instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)”. Prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sunt

neconstituționale atât dispozițiile art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, cât și soluțiile legislative mai sus menționate cuprinse în art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, întrucât încalcă prevederile art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23. Curtea a reținut, prin decizia precitată, că procedura specială reglementată de art. 549¹ din Codul de procedură penală vizează o atribuție a judecătorului de cameră preliminară în care acesta decide asupra fondului cauzei, respectiv dispune cu privire la desființarea unui înscris sau cu privire la confiscarea specială a unor bunuri. În condițiile în care nici ordonanța procurorului de clasare sau de renunțare la urmărire penală prin care decide cu privire la raportul de drept penal analizat și nici încheierea judecătorului prin care se soluționează plângerea împotriva acestor soluții ale procurorului, în baza art. 341 din Codul de procedură penală, nu au autoritate de lucru judecat în fața judecătorului de cameră preliminară care urmează a se pronunța în conformitate cu prevederile art. 549¹ din Codul de procedură penală (paragraful 43). Curtea a observat că procedura desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară în această materie prevede o judecată sumară, pe baza notelor scrise depuse de către persoanele ale căror drepturi sau interese legitime au fost afectate, fără respectarea principiilor oralității și contradictorialității, potrivit cărora procurorul și părțile din proces au dreptul de a lua cunoștință de toate piesele și observațiile prezentate judecătorului și de a-și putea expune susținerile în fața acestuia (paragraful 45). De asemenea, ținând seama că procedura de soluționare a cererilor privind desființarea unui înscris falsificat antamează fondul cauzei, Curtea a observat lipsa unei rațiuni care să

justifice absența publicității ședinței de judecată în procedura supusă controlului de constituționalitate (paragraful 48).

24. În fine, prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, paragraful 39, Curtea a reținut că, din perspectiva protejării drepturilor omului, principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că egalitatea armelor este o trăsătură inerentă a unui proces echitabil, care presupune ca fiecărei părți să i se acorde posibilitatea rezonabilă de a prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajoasă vizavi de adversarul său (Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 95). Dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un caz penal, că atât procurorului, cât și inculpatului trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței (Hotărârea din 16 februarie 2000, pronunțată în Cauza *Rowe și Davis împotriva Regatului Unit*, paragraful 60).

25. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Ținând cont de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de faptul că decizia mai sus menționată a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 26.539/197/2014 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*in camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)*”, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 26.539/197/2014 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

3. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „*fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)*”, excepție ridicată de Consiliul Local Valu lui Traian din județul Constanța în Dosarul nr. 30.785/212/2014 al Tribunalului Constanța — Secția penală, de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 26.539/197/2014 al Tribunalului Brașov — Secția penală și de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 697/54/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală, Tribunalului Brașov — Secția penală și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 505

din 30 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, excepție ridicată de Societatea „Victoria Casa” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 17.349/3/CA/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 282D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru Societatea „Victoria Casa” — S.R.L. din București, doamna avocat Diana Jirloianu din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar pentru partea Direcția Generală Impozite și Taxe a Sectorului 3, domnul consilier juridic Avramică Sandu Manea, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentanților părților prezente. Reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii, operând o distincție nejustificată între proprietarii de imobile monumente istorice și cei ce dețin ansambluri de monumente istorice. Reprezentantul Direcției Generale Impozite și Taxe a Sectorului 3 solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că legea este foarte clară.

4. În continuare, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că enumerarea de către legiuitor a situațiilor în care nu se datorează impozit nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 16 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 17.349/3/CA/2013, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice**, excepție ridicată de Societatea „Victoria Casa” — S.R.L. din București într-o cauză

având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unui act administrativ fiscal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat instituie o discriminare între proprietarii de clădiri calificate potrivit art. 3 lit. a) din Legea nr. 422/2001 ca fiind monumente istorice — categoria monumente, care sunt scutiți în totalitate de plata impozitului pe clădiri, pe de o parte, și proprietarii de clădiri calificate potrivit art. 3 lit. b) din Legea nr. 422/2001 ca fiind monumente istorice — categoria ansamblu arhitectural, care nu beneficiază de scutire de la plata impozitului pe clădiri, pe de altă parte.

7. Se mai arată că, exceptând textul de lege criticat, Legea nr. 422/2001 nu face nicio altă distincție între proprietarii de clădiri — monumente istorice, și proprietarii de ansambluri arhitecturale — monumente istorice, astfel cum sunt definite în art. 3 lit. a) și b) din Legea nr. 422/2001, în ceea ce privește drepturile și obligațiile cu privire la construcțiile deținute în proprietate. Astfel, potrivit art. 4 alin. (4) și (5) din același act normativ, ambele categorii de proprietari sunt obligate să acorde un drept de preempțiune statului, la vânzarea acestora. Se mai arată că textul de lege criticat a fost modificat în sensul criticat prin prezenta excepție de neconstituționalitate prin art. I pct. 43 din Legea nr. 259/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, iar, pe de altă parte, textul de lege criticat nu este corelat cu prevederile art. 250 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care nu face nicio distincție între clădirile care, potrivit legii, sunt clasate ca monumente istorice, și pentru care nu se datorează impozit.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate arătând că aceasta este neîntemeiată. În acest sens, se apreciază că enumerarea condițiilor în care cetățenii nu datorează impozit nu aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 41 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că, în realitate, obiectul acesteia îl reprezintă dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001, astfel încât Curtea urmează să se pronunțe asupra acestor din urmă prevederi legale, potrivit cărora: „(1) *Proprietarii imobilelor monumente istorice, definite potrivit art. 3 lit. a) din prezenta lege, sunt scutiți în totalitate de plata impozitului pe clădiri, cu excepția spațiilor în care se desfășoară activități economice sau comerciale.*”

13. Prevederile legale criticate au fost modificate în sensul criticat de autoarea excepției de neconstituționalitate prin art. I pct. 43 din Legea nr. 259/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 3 iulie 2006, iar în temeiul art. V din acest din urmă act normativ, Legea nr. 422/2001 a fost republicată, dându-se textelor o nouă numerotare, astfel încât art. 42 alin. (1) a devenit art. 41 alin. (1). Textul de lege criticat face referire la dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 422/2001. Potrivit art. 3 din lege: „*Conform prezentei legi se stabilesc următoarele categorii de monumente istorice, bunuri imobile situate suprateran, subteran și subacvatic:*

a) monument — *construcție sau parte de construcție, împreună cu instalațiile, componentele artistice, elementele de mobilare interioară sau exterioară care fac parte integrantă din acestea, precum și lucrări artistice comemorative, funerare, de for public, împreună cu terenul aferent delimitat topografic, care constituie mărturie cultural-istoric semnificative din punct de vedere arhitectural, arheologic, istoric, artistic, etnografic, religios, social, științific sau tehnic;*

b) ansamblu — *grup coerent din punct de vedere cultural, istoric, arhitectural, urbanistic ori muzeistic de construcții urbane sau rurale care împreună cu terenul aferent formează o unitate delimitată topografic ce constituie o mărturie cultural-istorică semnificativă din punct de vedere arhitectural, urbanistic, arheologic, istoric, artistic, etnografic, religios, social, științific sau tehnic;*

c) sit — *teren delimitat topografic cuprinzând acele creații umane în cadru natural care sunt mărturie cultural-istoric semnificative din punct de vedere arhitectural, urbanistic, arheologic, istoric, artistic, etnografic, religios, social, științific, tehnic sau al peisajului cultural.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în drepturi. Din examinarea susținerilor autoarei excepției mai reiese faptul că aceasta se raportează și la dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la claritatea legii. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 — *Interzicerea discriminării* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 7 privind egalitatea în fața legii din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate susține, în esență, că textul de lege criticat instituie o discriminare între proprietarii de clădiri calificate potrivit art. 3 lit. a) din Legea nr. 422/2001 ca fiind monumente istorice — categoria

monumente, care sunt scutiți în totalitate de plata impozitului pe clădiri, pe de o parte, și proprietarii de clădiri incluse potrivit art. 3 lit. b) din Legea nr. 422/2001 în categoria ansamblu arhitectural, care nu beneficiază de scutire de la plata impozitului pe clădiri, pe de altă parte, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale referitoare la principiul egalității în drepturi.

16. Curtea observă că autoarea excepției de neconstituționalitate deține în proprietate, începând cu anul 2006, un imobil compus din construcție și teren, situat în București, sectorul 3, Str. Halelor nr. 5 și invocă faptul că, la data cumpărării, imobilul ar fi figurat pe Lista monumentelor istorice, întocmită, potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 422/2001, de către Institutul Național al Monumentelor Istorice. Aceasta a solicitat Direcției Impozite și Taxe Locale Sector 3 restituirea sumelor plătite cu titlu de impozit pe clădiri, în perioada 2006—2010, întrucât, în acord cu art. 250 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit căruia „(1) *Impozitul pe clădiri nu se datorează pentru: (...) 2. clădirile care, potrivit legislației în vigoare, sunt considerate monumente istorice, de arhitectură sau arheologice, muzee sau case memoriale, cu excepția incintelor care sunt folosite pentru activități economice*” [soluția legislativă a fost menținută prin modificările ulterioare], aceste sume nu erau datorate, însă această solicitare a fost respinsă, cu motivarea că imobilul în cauză se încadrează în categoria ansamblu arhitectural, astfel încât, potrivit dispozițiilor art. 41 alin. (1) coroborat cu art. 3 lit. b) din Legea nr. 422/2001, proprietarul acestuia datorează impozit pe clădiri.

17. În acest context, Societatea „Victoria Casa” — S.R.L. din București, care deține în proprietate imobilul în cauză, a contestat în instanță actul administrativ fiscal, iar pe parcursul soluționării cauzei a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001.

18. Analizând susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 3 din Legea nr. 422/2001, monumentele istorice de tipul construcțiilor sunt clasificate în două categorii, și anume monumente istorice — obiective singulare [*construcție sau parte dintr-o construcție*, potrivit art. 3 lit. a) din lege] și monumente istorice constituite în ansambluri [*grup coerent (...) de construcții urbane sau rurale*, potrivit art. 3 lit. b) din lege].

19. Pentru ca un imobil să poată fi clasat ca monument istoric, trebuie să fie supus procedurii de evaluare conform legii, iar calitatea este atestată prin clasarea acestuia în Lista monumentelor istorice întocmită de Institutul Național al Monumentelor Istorice, care se aprobă prin ordin al ministrului culturii și cultelor, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se actualizează la fiecare 5 ani (art. 22 din Legea nr. 422/2001).

20. Analizând prevederile legale incidente în dosar, respectiv art. 3 lit. a) și b) din Legea nr. 422/2001, rezultă că diferența specifică între cele două categorii de monumente istorice — clădiri singulare și ansambluri arhitecturale constă în faptul că ansamblul de arhitectură poate cuprinde și clădiri care nu sunt clasate în mod individual ca monumente istorice, dar care formează împreună cu alte clădiri un *ansamblu*, în sensul art. 3 lit. b) din Legea nr. 422/2001.

21. Așadar, potrivit dispozițiilor legale criticate, scutirea de la plata impozitului pe clădiri privește imobilele de tipul obiectivelor singulare, iar nu ansamblurile de arhitectură, astfel încât este posibil ca un astfel de ansamblu să cuprindă și imobile care nu sunt monumente istorice, dar care sunt situate în ansambluri, situri sau zone de protecție a unor monumente istorice, definite potrivit art. 9 din Legea nr. 422/2001, republicată. În acest sens

sunt și dispozițiile art. 24 din același act normativ, care face o distincție între clădirile-monumente istorice și imobilele care nu sunt monumente istorice, dar care se află în zone de protecție a monumentelor istorice sau în zone construite protejate, astfel încât și în privința acestora din urmă este necesar un aviz al Ministerului Culturii și Cultelor sau, după caz, al serviciilor publice deconcentrate ale acestuia, pentru orice intervenție asupra imobilului, de tipul lucrărilor de reconstrucție, consolidare ș.a. De asemenea, potrivit art. 10 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, în zonele de protecție a monumentelor istorice, definite potrivit legii, și în ansamblurile de arhitectură și siturile arheologice, solicitantul autorizației privind executarea lucrărilor de construcții va obține avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor.

22. Rezultă că situația în care se află proprietarii de clădiri clasificate potrivit art. 3 lit. a) din Legea nr. 422/2001 ca fiind monumente istorice — categoria monumente este diferită de cea a proprietarilor de clădiri care, **deși intră în alcătuirea unui ansamblu arhitectural — monument istoric, nu sunt clasificate în mod individual în categoria monumentelor istorice**, astfel încât este justificată instituirea unui regim de impozitare diferit. În sensul jurisprudenței constante a Curții Constituționale, „Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite” (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 48 din 16 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000, sau Decizia nr. 371 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 5 august 2014).

23. Curtea mai reține faptul că autoarea excepției de neconstituționalitate invocă o presupusă necorelare a prevederilor legale criticate cu dispozițiile art. 250 alin. (1) pct. 2 din Codul fiscal, care se referă, printre altele, la scutirea de la

impozit pentru clădirile clasate ca monumente istorice, cu efecte negative în ceea ce privește claritatea legii. Deși nu se indică în mod expres, Curtea observă că raportarea se face la art. 1 alin. (5) din Constituție. În opinia autoarei excepției, dispozițiile art. 250 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu fac nicio distincție între clădirile care, potrivit legii, sunt clasate ca monumente istorice, și pentru care nu se datorează impozit, în timp ce dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001, prin trimiterea pe care o fac la art. 3 lit. a) din aceeași lege, operează o distincție, prin excluderea clădirilor aflate într-un ansamblu.

24. Analizând aceste susțineri, Curtea constată că autoarea excepției pornește de la o ipoteză eronată, neținând cont de scopul Legii nr. 422/2001 care constă în identificarea și prezervarea monumentelor istorice. Având în vedere acest scop al legii, în mod justificat, textul art. 3 din Legea nr. 422/2001 enunță mai multe categorii de monumente istorice (monumentul, ansamblul și situl). Această enumerare are drept scop, așadar, stabilirea unor categorii de monumente istorice dintre care unele vor beneficia de protecție, în condițiile legii, adică în urma clasării lor în categoria monumentelor istorice protejate. În cadrul acestor categorii se regăsește și aceea a monumentului, înțeles ca o construcție sau parte dintr-o construcție, cu alte cuvinte, ca bun imobil individual.

25. Prevederile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice care trimit la definiția monumentelor prevăzută de art. 3 lit. a) din lege reprezintă, în realitate, o aplicare a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în ceea ce privește scutirea de la plata impozitului pentru monumentele istorice. Aceste prevederi din Codul fiscal se referă la monumentele istorice deja clasate ca atare, potrivit legii, vizând clădiri luate individual, singular, similar cu dispoziția inserată în art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice. Legiuitorul a scutit de la plata impozitului numai pe proprietarii construcțiilor care intră în această categorie, opțiuni care nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Victoria Casa” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 17.349/3/CA/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 512

din 7 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Costel Ghiță în Dosarul nr. 2.902/114/2014 al Tribunalului Buzău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 16 D/2015.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prezent personal și asistat de avocat Antonela Gafia din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul doamnei avocat Antonela Gafia, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul criticat încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, prevăzute la art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Acesta arată că are știință despre pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 506 din 30 iunie 2015, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că soluția legislativă din cuprinsul art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională, dar că această decizie nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, motiv pentru care nu produce efecte.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința penală nr. 28 din 27 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.902/114/2014, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Costel Ghiță într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire formulate de autorul excepției împotriva unei sentințe penale de condamnare rămasă definitivă.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că judecarea admisibilității de principiu a cererii de revizuire în

camera de consiliu, fără citarea părților, încalcă dreptul la un proces echitabil al revizuentului și dreptul la apărare, drepturi prevăzute la art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, precum și la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

7. **Tribunalul Buzău — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat reglementează procedura de examinare a admisibilității cererii de revizuire, care este o procedură prealabilă ce nu vizează fondul cauzei, ci doar întrunirea condițiilor de exercitare a acesteia. Prin urmare, prin procedura prevăzută la art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța se pronunță asupra unui aspect ce privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării cererilor de recuzare sau de strămutare. Se susține că, pentru aceste motive, textul criticat nu încalcă dreptul la apărare și nici dreptul la un proces echitabil al titularului cererii de revizuire. Se arată că prevederile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală reprezintă o preluare a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, care au fost suspuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, excepțiile invocate fiind respinse ca neîntemeiate. Se face, în acest sens, trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 470 din 14 noiembrie 2013, nr. 142 din 7 martie 2013 și nr. 138 din 7 martie 2013.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților”.

12. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 cu privire la dreptul la apărare, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională, reținând, în acest sens, că excluderea *ab initio* a revizuentului din această primă fază a căii de atac extraordinare a revizuirii și soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire doar cu participarea procurorului plasează revizuentul într-o poziție dezavantajoasă față de reprezentantul Ministerului Public.

14. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „nu pot

face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Întrucât actul de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțat pe data de 27 noiembrie 2014, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit ulterior, prin pronunțarea Deciziei nr. 506 din 30 iunie 2015, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, cu privire la soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” (a se vedea Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu privire la soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”, excepție ridicată de Costel Ghiță în Dosarul nr. 2.902/114/2014 al Tribunalului Buzău — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

*) Decizia Curții Constituționale nr. 506 din 30 iunie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 515

din 7 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriel Emanuel Nițulescu în Dosarul nr. 5.563/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 73 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală, lipsa citării părților constituie motiv de apel, astfel încât acesta poate fi invocat împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță, instanța de apel având posibilitatea

să admită calea de atac și să dispună rejudecarea cauzei cu procedura legal îndeplinită, asigurând, în acest fel, părții interesate posibilitatea de a se prezenta. Se observă că autorul excepției critice, în realitate, imposibilitatea atacării cu contestație în anulare a încheierii prin care s-a respins plângerea împotriva ordonanței procurorului, încheiere care este definitivă și exclusă de la posibilitatea de a fi atacată cu contestație în anulare, precum și faptul că nu a fost citat la soluționarea respectivei plângeri, deși, între timp, Curtea Constituțională a pronunțat o decizie conform căreia are dreptul de a fi citat. Se susține că, în această situație, partea interesată își poate apăra interesul în proces prin formularea unei cereri de revizuire, având ca motiv tocmai pronunțarea de către Curtea Constituțională a unei decizii prin care textul conform căruia partea în cauză nu a fost citată a fost declarat neconstituțional. Se conchide că prezenta excepție nu conține o veritabilă critică de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.563/109/2014, **Tribunalul Argeș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gabriel Emanuel Nițulescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că limitarea, prin dispozițiile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, a motivelor de contestație în anulare la hotărârile judecătorești rămase definitive în apel, în cazul în care judecata a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când partea, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, este de natură a încălca prevederile constituționale invocate. Se subliniază faptul că lipsa citării părților are aceleași efecte în orice stadiu procesual și că pronunțarea unei hotărâri judecătorești fără ca părțile să își exercite dreptul de a formula cereri și excepții referitoare la actele și faptele ce le sunt imputate și fără a avea cunoștință de excepțiile ridicate din oficiu sau de către parchet este de natură a încălca accesul liber la justiție și dreptul la apărare al acestora. Se susține că, în prezenta cauză, sunt aplicabile *mutatis mutandis* atât soluția, cât și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014.

6. **Tribunalul Argeș — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că, prin contestația în anulare, se tinde la desființarea unor hotărâri judecătorești definitive ce se bucură de autoritate de lucru judecat, motiv pentru care situațiile în care poate fi promovată această cale extraordinară de atac trebuie să fie strict interpretate. Se susține că scopul legiuitorului, în reglementarea textului criticat, a fost acela de a oferi un remediu procesual părții care nu a fost legal citată sau care a lipsit fără voia sa de la judecarea căii de atac și în privința căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autorul excepției solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, intervenție legislativă ce nu intră în sfera atribuțiilor Curții Constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:*

a) *când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;*”.

12. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și art. 24 cu privire la dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că contestația în anulare este o cale de atac cu o natură juridică mixtă, de cale extraordinară de atac, atât de anulare, având în vedere scopul urmărit, cât și de retractare, fiind de competența instanței a cărei hotărâre se vrea a fi anulată. Fiind o cale extraordinară de atac, contestația în anulare poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor penale definitive. În acest sens, având în vedere caracterul extraordinar al căii de atac reglementate, textul criticat prevede că împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate.

14. În scopul asigurării celerității procesului penal, prin noul Cod de procedură penală, legiuitorul a sporit garanțiile procesuale asigurate în faza urmăririi penale și a judecării în primă instanță și a prevăzut **o singură cale ordinară de atac, respectiv apelul**. În acest fel, Codul de procedură penală în vigoare a redus durata soluționării cauzelor penale, dând totodată eficiență principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, prevăzut la art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Conform art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează hotărârile supuse apelului, *sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel*. Potrivit art. 417 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. Conform alin. (2) al aceluiași articol, instanța de apel este obligată ca, în limitele anterior arătate, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Potrivit art. 412 alin. (4) din Codul de procedură penală, apelul se motivează în scris, arătându-se motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază. Aceste motive sunt însă aplicabile prin prisma prevederilor art. 409 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform cărora pot face apel: procurorul, referitor la latura penală și latura civilă; inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă; partea civilă, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă; persoana vătămată, în ceea ce privește latura penală; martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare, indemnizațiile cuvenite acestora și amenzile judiciare aplicate; sau orice persoană fizică ori juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămate nemijlocit printr-o

măsură sau printr-un act al instanței, în ceea ce privește dispozițiile care au provocat o asemenea vătămare.

16. Din interpretarea coroborată a textelor legale anterior referite, Curtea reține că hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță, cu excepția celor expres exceptate prin lege, sunt supuse căii de atac a apelului care este integral devolutiv, cale de atac ce poate fi invocată pentru orice motive de fapt și de drept. Prin urmare, **faptul pronunțării unei hotărâri penale în primă instanță, când judecata a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, poate fi invocat ca motiv de apel, instanța de apel fiind obligată să analizeze incidentul procedural anterior arătat.** În acest fel, **dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al participanților la procesele penale desfășurate conform acestor proceduri sunt asigurate.**

17. Curtea reține că prevederile art. 50 alin. (4), art. 74 alin. (6), art. 535 și art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 108 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, reglementează categorii de sentințe penale ce nu sunt supuse apelului, respectiv, sentințele de declinare a competenței, sentințele prin care se soluționează cererile de strămutare, sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, sentințele privind reabilitarea și cele prin care instanțele iau act de consimțământul persoanei solicitate la predare în procedura de executare a mandatului european de arestare. Însă, autorul excepției de neconstituționalitate nu se află în niciuna dintre aceste situații.

18. Art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție garantează dreptul părților de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. Acest drept nu presupune însă accesul la toate căile de atac și la toate categoriile de instanțe, indiferent de obiectul cauzei ce se cere a fi soluționată. Dreptul la un proces echitabil, invocat în susținerea excepției, reprezintă un standard constituțional a cărui îndeplinire este apreciată în funcție de ansamblul procesului și ținând cont de specificul normelor procedurale aplicabile. Totodată, dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupun ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente,

echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă. La rândul său, art. 6 paragraful 1 din Convenție, referitor la dreptul la un proces echitabil, obligă statele membre la asigurarea prin legislația națională a unor garanții procesuale precum egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare.

19. Dreptul la apărare, reglementat la art. 24 din Constituție, conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesual penală, exercitarea oricărui altor drepturi procesuale penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător.

20. Având în vedere argumentele expuse la paragraful precedent, Curtea reține că prevederile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) și art. 24 din Constituție.

21. De altfel, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate invocă lipsa citării legale în procedura soluționării unei plângeri formulate, conform art. 340 din Codul de procedură penală, împotriva unei soluții a procurorului de neurmărire sau netrimiteri în judecată. Aceasta reprezintă o cale de atac diferită de cea a apelului, care presupune reguli procedurale specifice, iar imposibilitatea formulării unei cereri de contestație în anulare pentru motivul anterior arătat este un aspect ce ține de politica penală a statului.

22. În acest sens, Curtea reține că textul criticat reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție. În acest sens, Curtea constată că prevederile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală reprezintă o aplicație în domeniul legii procesuale penale a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), conform cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, coroborate cu cele ale art. 129, care fac referire la „*condițiile legii*” în reglementarea constituțională a căilor de atac.

23. De asemenea, Curtea constată că reglementarea de către legiuitor, alături de cele două căi ordinare de atac (judecata în primă instanță și apelul) a căilor extraordinare de atac echivalează cu asigurarea unor garanții procesuale suplimentare în scopul aflării adevărului, principiu al aplicării legii procesuale penale prevăzută la art. 5 din Codul de procedură penală.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Emanuel Nițulescu în Dosarul nr. 5.563/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 648 din 21 mai 2015

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Nr. M.47 din 20 mai 2015

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 81 din 24 iulie 2015

MINISTERUL JUSTIȚIEI
Nr. 2.297/C din 13 iulie 2015

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII
Nr. 10.250 din 6 mai 2015

SERVICIUL DE TELECOMUNICAȚII SPECIALE
Nr. 470 din 18 mai 2015

SERVICIUL DE INFORMAȚII EXTERNE
Nr. 221 din 13 mai 2015

SERVICIUL DE PROTECȚIE ȘI PAZĂ
Nr. 536 din 15 mai 2015

ORDIN

privind aprobarea Normelor proprii de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare, adaptate la specificul organizării asistenței medicale în rețeaua sanitară a ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești, aplicabile în relațiile contractuale dintre Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și furnizorii de servicii medicale și medicamente care aparțin acestei rețele

Pentru aplicarea art. 5¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 56/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 458/2001, și a art. 2 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, al art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, al art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, al art. 23 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare, al art. 10 din Legea nr. 92/1996 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Telecomunicații Speciale, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (3) din Legea nr. 1/1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Informații Externe, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (3) din Legea nr. 191/1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Protecție și Pază, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății, ministrul apărării naționale, viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, ministrul justiției, directorul Serviciului Român de Informații, directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale, directorul Serviciului de Informații Externe și directorul Serviciului de Protecție și Pază emit prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Normele proprii de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare, adaptate la specificul organizării asistenței medicale în rețeaua sanitară a ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești, aplicabile în relațiile contractuale dintre Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și furnizorii de servicii medicale și medicamente care aparțin

acestei rețele, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Relațiile contractuale dintre Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și furnizorii de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale se vor derula în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Prevederile prezentului ordin sunt valabile pe toată perioada de valabilitate a Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de

servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Nicolae Băncioiu

Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

Ministrul justiției,
Robert-Marius Cazanciuc

Directorul Serviciului Român de Informații,
Eduard Raul Hellvig

Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,
Marcel Opriș

p. Directorul Serviciului de Informații Externe,
Silviu Predoiu

p. Directorul Serviciului de Protecție și Pază,
Gabriel Crețu

ANEXĂ

NORME PROPRII

de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările și completările ulterioare, adaptate la specificul organizării asistenței medicale în rețeaua sanitară a ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești, aplicabile în relațiile contractuale dintre Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și furnizorii de servicii medicale și medicamente care aparțin acestei rețele

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentele norme stabilesc reguli de aplicare a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 400/2014, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Contract-cadru*, adaptate la specificul organizării asistenței medicale în rețelele sanitare proprii din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești.

(2) Prevederile prezentelor norme, în măsura în care nu dispun altfel, se completează cu dispozițiile Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2015 a Hotărârii Guvernului nr. 400/2014 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2014—2015, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Furnizorii de servicii medicale din rețelele sanitare aparținând sistemului apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești sunt cei prevăzuți la art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 56/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 458/2001.

Art. 3. — Atribuțiile ce revin, potrivit normelor legale în vigoare, direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București în domeniul asistenței medicale în sistemul asigurărilor sociale de sănătate sunt exercitate de către direcțiile medicale sau structurile similare organizate conform titlului I „Sănătatea publică” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, din ministerele și instituțiile centrale cu rețea sanitară proprie.

Art. 4. — (1) În vederea încheierii contractului, furnizorii de servicii medicale din rețeaua apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești vor prezenta documentele prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 400/2014, cu modificările și completările ulterioare, și în anexele la modelele de contract pe tipuri de asistență din Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015, cu modificările ulterioare, Certificatului de înregistrare în registrul unic al cabinetelor medicale fiindu-i asimilat actul de înființare a furnizorilor de servicii medicale.

(2) La încheierea contractului de furnizare de medicamente, furnizorii din rețeaua apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești vor prezenta documentele prevăzute în cap. X din anexa nr. 2 la Contractul-cadru referitor la acordarea medicamentelor cu și fără contribuție personală în tratamentul ambulatoriu și în anexa nr. 36 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015, cu modificările ulterioare, cu excepția certificatului de înmatriculare la registrul comerțului.

(3) Prin *act de înființare a furnizorului* se înțelege inclusiv ordinele legale de înființare emise de ministerele și instituțiile din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești.

Art. 5. — (1) Toate documentele care stau la baza încheierii contractelor și decontării serviciilor medicale și medicamentelor și care conțin informații clasificate potrivit legii, datorită specificului instituției respective, se certifică prin semnătura reprezentanților legali ai furnizorilor, care vor răspunde de exactitatea și realitatea datelor transmise și/sau raportate.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) se prezintă spre verificare de către reprezentanții legali ai furnizorilor, la sediul acestora, numai persoanelor nominalizate, potrivit specialităților și competențelor, de către Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, agreeate de instituțiile cu legi specifice de organizare și funcționare din a căror structură fac parte

respectivii furnizori. Fac excepție de la activitatea de agreare persoanele din cadrul compartimentului de control al Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești pe timpul misiunii.

(3) Persoanele cu drept de control aparținând Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, prevăzute la alin. (2), vor avea acces la informațiile clasificate potrivit legii, în condițiile și prin respectarea procedurilor prevăzute de lege.

(4) Aceste documente sunt acte justificative care susțin plățile efectuate, se arhivează și se păstrează la sediul furnizorului pe toată durata prevăzută de Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Asigurații care plătesc contribuția pentru asigurările sociale de sănătate, indiferent de casa de asigurări de sănătate unde aceștia sunt luați în evidență, precum și cei din categoriile de persoane prevăzute la art. 213 din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare, care solicită servicii medicale furnizate în sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești, vor face dovada calității lor potrivit reglementărilor legale în vigoare.

(2) Pentru categoriile de asigurați care execută o pedeapsă privativă de libertate (arestați, reținuți și condamnați), în scopul evitării dublei plăți, instituțiile în evidență cărora se află acestea vor informa casele județene de asigurări de sănătate și/sau a municipiului București în raza cărora aveau domiciliul aceste persoane despre starea de fapt a acestora.

Art. 7. — Furnizorii de servicii medicale care, potrivit reglementărilor specifice și restricțiilor interne din domeniul securității datelor, nu pot fi conectați la internet realizează evidența serviciilor efectuate și prescrierea rețetelor electronice în regim offline.

CAPITOLUL II Asistența medicală primară

SECȚIUNEA 1 Modalități de contractare

Art. 8. — Pentru cabinetele medicale de unitate/infirmerii contractul de furnizare de servicii medicale în asistența medicală primară se încheie între spitalul militar, spitalul penitenciar sau alte unități sanitare care coordonează activitățile medicale din aceste cabinete și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, conform reglementărilor specifice.

Art. 9. — Pentru cabinetele medicale aflate în structura centrelor medicale județene și ale municipiului București, contractul de furnizare de servicii medicale în asistența medicală primară se încheie de reprezentantul legal al centrului medical și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Art. 10. — Contractul de furnizare de servicii medicale în asistența medicală primară pentru cabinetele medicale aflate în structura/coordonarea centrelor medicale de diagnostic și tratament din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești a unităților sanitare similare sau în ambulatoriul integrat al unităților sanitare cu paturi se încheie de reprezentantul legal al acestora și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Art. 11. — Contractul de furnizare de servicii medicale în asistența medicală primară pentru cabinetele medicale aflate în structura spitalelor din rețelele sanitare aparținând ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești se încheie de reprezentantul legal al spitalelor și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Art. 12. — Numărul minim de persoane înscrise pe listele medicilor de familie care își desfășoară activitatea în cabinetele

medicale ce funcționează în structura sau în coordonarea unor unități sanitare aparținând ministerelor și instituțiilor centrale cu rețea sanitară proprie se stabilește de către direcțiile medicale sau structurile similare din ministerele și instituțiile din sistemul național de apărare în funcție de organizarea, funcționarea și necesarul de servicii medicale.

Art. 13. — (1) Listele ce cuprind persoanele aflate în evidența Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, pe baza cărora se încheie contractele de furnizare de servicii medicale în asistența medicală primară, se întocmesc cu respectarea specificului ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești.

(2) Pentru cabinetele medicale de unitate/infirmerii se vor întocmi liste nominale cu elevi și studenți militari, care se certifică de către comandantul unității și de către reprezentantul legal al unității sanitare în coordonarea căreia se află cabinetul medical.

(3) Medicii din cabinetele medicale de unitate/infirmerii pot înscrie pe listele nominale cadre militare în activitate, funcționari publici cu statut special, personal civil, membrii de familie ai acestora, pensionari militari și membrii de familie ai acestora, care au optat pentru medicii de familie respectivi, precum și alte categorii de persoane, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(4) Medicul din cabinetul medical de unitate/infirmerie are obligația să anunțe în scris, în termen de 15 zile, casa de asigurări de sănătate județeană sau a municipiului București, după caz, în a cărei evidență se află asiguratul includerea acestuia pe lista sa.

Art. 14. — Medicii de familie din ministerele și instituțiile apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești care au legi specifice de funcționare și reglementări stricte de protecție a datelor personalului și angajatorului raportează numeric în vederea decontării serviciile medicale (per capita, per serviciu, liste de cronici). Evidența nominală a asiguraților acestora va fi realizată și actualizată permanent la nivelul fiecărui medic și va fi verificată periodic de către personalul din structura Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești cu acreditările de securitate prevăzute de lege, la sediul acestora.

Art. 15. — Listele nominale cuprinzând persoanele înscrise pe listele medicilor de familie, precum și formularele de raportare vor fi întocmite conform modelelor comunicate de Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, atât pe hârtie, cât și pe suport magnetic și vor fi semnate și parafate de medic sau de șeful secției medicale, precum și de către reprezentantul legal al furnizorului de servicii medicale.

SECȚIUNEA a 2-a Modalități de plată

Art. 16. — (1) Contribuția la asigurările sociale de sănătate pentru persoanele private de libertate se virează lunar de către ordonatorul de credite, iar declarația pentru contribuția la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, împreună cu fotocopiile documentelor de plată și extrasul de cont bancar vizat de trezorerie, va fi transmisă Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

(2) Pentru cabinetele medicale în care se acordă asistență medicală persoanelor private de libertate, decontarea activității de asistență medicală primară se face pe baza raportării, conform metodologiei stabilite de comun acord de ministerele și instituțiile cu rețea sanitară proprie și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Art. 17. — (1) Plata furnizorilor de servicii medicale pentru asistența medicală acordată pentru persoanele private de libertate se efectuează pe baza raportărilor, după

următoarele formule, adaptate formularelor de raportare stabilite prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate:

Total număr de persoane private de libertate
în fiecare zi a lunii

Număr de zile calendaristice
ale lunii respective

= Număr mediu de persoane private de libertate din luna respectivă

Număr mediu de persoane
private de libertate pe lună x 7,56

12

= Număr de puncte neajustate pe lună pentru grupa de vârstă 4—59 ani

Număr mediu de persoane
private de libertate pe lună x 11,76

12

= Număr de puncte neajustate pe lună pentru grupa de vârstă 60 de ani și peste

(2) Numărul inițial de persoane private de libertate se va stipula în contract și va fi cel existent la data de 1 aprilie 2015.

(3) Prin *persoane private de libertate* se înțelege reținuți și arestați preventiv și persoane care execută o pedeapsă privativă de libertate.

Art. 18. — Pentru personalul angajat în instituțiile și ministerele din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești și persoanele private de libertate, Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești validează și decontează serviciile medicale raportate de medicii de familie care, ca urmare a ordinelor generate de specificul activității și dispozițiilor organelor judiciare, asigură, pe perioadă limitată de timp, asistența medicală primară a acestora. În cazul categoriilor enunțate mai sus, la terminarea valabilității ordinelor/dispozițiilor organelor judiciare, asigurații pot reveni la medicii de familie inițiali.

Art. 19. — (1) Pentru perioada de absență motivată a medicului care acordă asistență medicală primară ministerele și instituțiile în a căror subordine se află acesta organizează preluarea activității medicale de către un alt medic cu licență de înlocuire și comunică despre aceasta Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești. Se consideră absență motivată următoarele situații: concedii de odihnă, incapacitate temporară de muncă, concediu de sarcină/lehzuzie, concediu pentru creșterea și îngrijirea copilului până la 2 ani, respectiv a copilului cu handicap până la împlinirea de către acesta a vârstei de 3 ani, concedii fără plată, permisii pentru cadrele militare în activitate, citații de la organele judecătorești sau de la alte organe care au dreptul, potrivit legii, de a solicita prezența la instituțiile respective și misiunile ordonate.

(2) Pentru perioadele în care medicul din instituțiile și ministerele cu rețele sanitare proprii, care acordă asistență medicală primară, absentează din motive prevăzute de legislația în vigoare și/sau în situațiile generate de specificul activității acestora (misiuni în teatrele de operații, misiuni și detașări pe perioade neprecizate în alte localități, participarea la activități de lungă durată) care presupun imposibilitatea asigurării asistenței medicale pacienților de pe lista proprie se organizează, pe toată perioada derulării acestora, preluarea activității medicale de către alți medici din cadrul unității proprii sau a unei unități subordonate, prin ordin de zi pe unitate sau prin dispoziția comandantului instituției.

(3) Preluarea activității medicale menționate la alin. (1) și (2) se realizează în baza Convenției de înlocuire, conform anexei nr. 4 sau anexei nr. 5, după caz, din Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

nr. 388/186/2015, cu modificările ulterioare, care se adaptează în mod corespunzător.

Art. 20. — Direcțiile medicale sau alte structuri similare acestora din cadrul ministerelor și instituțiilor din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești vor pune la dispoziție Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești liste cuprinzând medicii cu licență de înlocuire, fără obligații contractuale, cum este și cazul medicilor militari pensionari sau disponibilizați, care pot prelua activitatea în condițiile legii.

Art. 21. — (1) Pentru perioadele de absență motivate sub 30 de zile a medicului care acordă asistență medicală primară din instituțiile și ministerele cu rețele sanitare proprii se organizează preluarea activității medicale de către un alt medic prin ordin de zi pe unitate sau prin dispoziție a comandantului instituției.

(2) Obligațiile medicului înlocuitor sunt cele prevăzute în contractul încheiat de reprezentantul legal al furnizorului de servicii medicale cu Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

(3) În desfășurarea activității medicul înlocuitor va păstra evidențele primare în registrul de consultații al medicului înlocuit și va folosi parafa proprie.

(4) Raportarea activității medicale se va face de către medicul înlocuit, conform evidențelor primare din registrul de consultații.

(5) Decontarea serviciilor medicale efectuate de medicii încadrați în instituțiile și ministerele cu rețele sanitare proprii se face potrivit reglementărilor legale specifice.

(6) Preluarea activității medicale menționate la alin. (1) se realizează în baza Convenției de înlocuire, conform anexei nr. 4 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015, cu modificările ulterioare, care se adaptează în mod corespunzător.

Art. 22. — Schimbarea medicilor de familie din cabinetele medicale de unitate/infirmerii din centrele medicale județene și ale municipiului București și cele aflate în structura/coordonarea centrelor medicale de diagnostic și tratament, respectiv a spitalelor din rețelele sanitare aparținând ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești se face, în condițiile legii, numai cu informarea reprezentantului legal al furnizorului și al Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Art. 23. — (1) Lista cuprinzând cabinetele medicale și condițiile specifice sistemului în care se acordă asistență medicală primară la care se aplică majorări se stabilește anual de direcțiile medicale sau de alte structuri similare din

ministerele și instituțiile din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești în cadrul rețelelor sanitare proprii împreună cu Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, cu referate justificative bine întemeiate și în limita fondului aprobat (cabinete aresturi, cabinete penitenciare, zone izolate etc.).

(2) Criteriile de stabilire a cabinetelor medicale la care se pot aplica majorări vor fi înaintate de direcțiile medicale sau de alte structuri similare din ministerele și instituțiile din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești spre avizare Ministerului Sănătății.

CAPITOLUL III

Modul de prescriere, eliberare și decontare a medicamentelor cu și fără contribuție personală în tratamentul ambulatoriu

Art. 24. — Asistența cu medicamente în tratamentul ambulatoriu se asigură de farmaciile autorizate și evaluate conform prevederilor legale în vigoare, inclusiv de farmaciile care funcționează în structura unităților sanitare din sistemul de apărare, ordine publică, siguranță națională și autoritate judecătorească.

Art. 25. — Decontarea contravalorii medicamentelor eliberate de farmaciile din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești se efectuează în ordine cronologică, în termen de până la 60 de zile calendaristice de la data verificării prescripțiilor medicale eliberate asiguraților și acordării vizei „bun de plată” facturilor care le însoțesc. Durata maximă de verificare a prescripțiilor medicale nu poate depăși 30 de zile calendaristice de la data depunerii acestora de către farmacie la Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Art. 26. — Modalitatea de decontare a părții necompensate de care beneficiază asigurații în baza unor legi speciale se stabilește prin ordin al miniștrilor și al conducătorilor instituțiilor din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești.

Art. 27. — Documentele necesare decontării medicamentelor sunt cele prevăzute în Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 388/186/2015, cu modificările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Modalități de contractare în asistența medicală ambulatorie de specialitate pentru specialitățile clinice, paraclinice, de medicină dentară și de recuperare-reabilitare a sănătății

Art. 28. — Sumele care urmează a fi contractate în asistența medicală ambulatorie de specialitate cu furnizorii de servicii

medicale paraclinice (investigații paraclinice — analize de laborator și radiologie-imagistică medicală) și cu furnizorii de servicii medicale de reabilitare medicală din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești vor fi stabilite în funcție de execuția și numărul de servicii medicale efectuate în anul precedent.

Art. 29. — Modalitatea de decontare a părții necompensate — încasată de furnizorii de servicii medicale pentru unele servicii medicale de care beneficiază asigurații în baza unor legi speciale se stabilește prin ordin al miniștrilor și conducătorilor instituțiilor din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești.

CAPITOLUL V

Obligațiile unităților sanitare cu paturi

Art. 30. — Unitățile sanitare cu paturi din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești au obligația să transmită la Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, până la data de 20 a lunii curente pentru luna anterioară, situația privind execuția bugetului de venituri și cheltuieli al spitalului public și situația arieratelor înregistrate, cu respectarea legislației privind organizarea și funcționarea ministerelor și instituțiilor din sistemul național de apărare.

Art. 31. — Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești încheie contracte cu spitalele din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești pentru secțiile care au personal medical de specialitate încadrat sau își desfășoară activitatea în temeiul unor convenții/contracte de colaborare/contracte de prestare servicii în condițiile respectării prevederilor legale.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 32. — Medicii din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești care sunt mutați în interes de serviciu în alte unități sanitare similare celei în care și-au desfășurat activitatea pot continua relațiile contractuale cu Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești prin încheierea unui nou contract, în condițiile legii.

Art. 33. — Crearea bazei de date la nivelul Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești pentru funcționarea sistemului informatic se face cu respectarea prevederilor legale în vigoare privind informațiile clasificate, conform protocolului încheiat între Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și ministerele și instituțiile din sistemul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 832992